

Crook's open

(Petter, Ngatangia, Rarotonga, 15. januar 2004)

Det er en rekke nordmenn som kommer innom Rarotonga i løpet av sommeren her nede. Hvor mange er vanskelig å si. De kommer med forskjellig mål for oppholdet og med svært forskjellig timeplan. Noen har planlagt å bli her noen dager eller en uke på vei til New Zealand eller Tahiti, eller en av de andre øygruppene i Stillehavet. Andre har planlagt å bli her noen måneder, eller kanskje et halvt år.

Backpackerne Martin og Marcus fra Tyskland tilbrakte den siste kvelden i Stillehavet sammen med oss på Rarotonga.

ankommer øya er de som er skal bli en stund. De kan røfflig deles i tre grupper. Det er for det første pensjonister som har anledning til å disponere sin tid som de vil, og som velger Rarotonga som et alternativ til den spanske solkysten eller Kanariøyene. Jeg synes alternativet de velger er langt å foretrekke framfor "Playa del Jalla". Den andre gruppen er de som benytter barselpermisjonen til å reise avsted, og lever det søte liv på stranden sammen med den/de små. Så finnes det en tredje gruppe, den vi selv inngår i. Det er familier som velger å realisere en drøm eller ønsker å "hoppe av" for en stund og gjerne slå seg litt til ro på en plass med sakte puls, hvite strender og en snill temperatur. Noen vil vel hevde at det også finnes en fjerde gruppe. Vi har truffet dem. Det er dem som haster rundt kloden og samler på land og flyplasser på samme måte som andre samler på frimerker. De tillater seg et lite *touch-and-go* på øya, huker av sted og tidspunkt og har dermed noe å trekke fram i neste cocktailselskap.

I og med den gode flyforbindelsen er Rarotonga, sammen med Fiji og Tahiti, litt av et knutepunkt for dem som reiser jorda rundt og har lagt inn en stopp eller to i Stillehavet. Mange av nordmennene som kommer hit er derfor backpackere, gjerne studenter som tar et semester ferie fra studiene, eller elever som har avsluttet videregående skole og ønsker å se "hele verden" i ett jafs. De klumper seg gjerne sammen på backpacker-motellene, ikke på grunn av spesielt gunstig pris, men fordi de treffer andre backpackere der. Slik blir de en egen gruppe reisende som holder sammen og ser en hel verden, - av backpackere.

Den andre gruppen nordmenn som

Tre glade gutter i røyken. F.v. Petter M., Tom M. og Warren B.

Samlet sett er det en god del nordmenn som besøker Cook Islands, og i særdeleshet Rarotonga, i løpet av et år. Hvor mange er vanskelig å anslå. I og med at de fleste bare er her en uke eller noe dager, blir man ikke kjent med alle, og det er bare tilfeldig om man møter dem på bussen eller overhører en norsk samtale i en butikk. Dessuten er det nordmenn som velger å snakke engelsk med hverandre på bussen nettopp for IKKE å komme i kontakt med andre landsmenn.

Men en slags oversikt får man da etter hvert. I skrivende stund kjenner vi til følgende nordmenn på "langtidsopphold" på Rarotonga: En familie fra Trondheim, en familie fra Tønsberg, to pensjonistpar og et par som arbeider med registrering av maorimusikk. Så har vi Grethe Marstes, da, som er på et **langt** langtidsopphold. Så vidt jeg husker har hun bodd her fast siden 1999. Andre familier har kommet og gått i løpet av den tiden vi har vært her. Tar vi med backpackerne i regnskapet, vil jeg

Crook's Open ble arrangert på idrettarenaen foran Det rosa huset.

anslå at det jevnlig er 25-30 nordmenn på øya.

Jørgen representerte sitt lag under premieutdeling og mottok 2. premie-nøtta.

Så til *Crook's Open*. Bakgrunnen for dette betydelige idretts - evenementet var å ha det litt moro før grillen ble tent på stranda. Navnet falt helt naturlig. Crook betyr som kjent kjeltring, svindler eller forbryter på engelsk. Her nede er omskrivingen Crook's Island blitt brukt flere ganger når det jevnlig ruller opp saker hvor en eller annen har tatt seg til rette i statsapparatet. Det kan dreie seg om at noen har forsynt seg av kassa eller plassert sin fetter som sjef eller svigermor som godt honorert spesialkonsulent for jordbrukssaker. En av våre naboer, Sir Jeffery, var statsminister i 10 år. Det gikk ikke bra. Han kjørte sakte men sikkert økonomien i grøfta, men det forhindret ikke at han, på eget initiativ, ble adlet av dronningen da han gikk av. Vi har gjort litt ære på karen og kalt den lille "poolen" mellom de sorte steinene utenfor den blå feriebu hans, for "Sir Jeffery's pool". Det høres fint ut, og vannet er minst like bra der som noe annet sted.

Crook's Open samlet 16 mer eller mindre norske deltagere i alderen 2 ½ til noen-og-femti år. Hadde matchen blir referert i avisen, hadde det vel blitt noe slikt: *Spillerne utviste en voldsom innsatsvilje selv om teknikken, og tidvis kondisjonen, viste seg å være noe sviktende. Etter tre sett var det helt på det rene at det en laget hadde vunnet...*

Men, sant å si var volleyballen et påskudd både for å samle hyggelige mennesker og fyre opp barbecuen som Warren og undertegnede har rigget til nede på stranda. Det er gjort på enkelt vis. Noen kubber, en gammel pall, et par murblokker og kiwiens jernplate som det hele skal stekes på. Vi vil kanskje ikke kalle dette for grilling, men vi tilpasser oss, og maten blir god.

Ser man bort fra 3 brannskadde føtter, ble kvelden en suksess. Vi har hatt flere salige stunder med bål på stranden og ryggen lent mot et iron-tree. Blant annet ble det nesten morgen da våre tyske venner, Marcus og Martin, tilbrakte siste kvelden av sitt sydhavsopphold sammen med oss. Det var en vakker kveld med en gnistrende stjernehimmel over. Et og annet stjerneskudd suste vestover, og i syd så vi sydkorset. Etter hvert fløt det tyske, norske og engelske språket sammen og det ble en gammeldags forbrødring hvor alder, nasjonalitet og tungemål spilte liten rolle.

To av barna forsøkte å gå på glødende kull, uten særlig hell.

